

eZine

of Modern Texts in Translation

Translation
Café

September 2017

Marian Drăghici

translated into English by
MTTLC graduate

Antonia Caia

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 180
September 2017

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTLc
© The University of Bucharest

Poems by **Marian Drăghici**

translated into English by
MTTLc graduate
Antonia Caia

Reviser:
Denisa Matei

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

September 2017

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLC), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLC, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poems by

Marian Drăghici

Translated into English by
MTTLC graduate

Antonia Caia

September 2017

Cuprins

Table of contents

<i>lumină, încet</i>	6	<i>light, easily</i>	6
<i>o bufniță de zece tone</i>	8	<i>a ten-ton owl</i>	8
<i>păhăruțul</i>	10	<i>the small glass</i>	10
<i>am plecat, era timpul inconsistență tunătoare</i>	12	<i>I left, it was a time of thunderous immateriality</i>	12
<i>poemul sfielii</i>	14	<i>the poem of shyness</i>	14
<i>om cu fața întoarsă din bufniță în zi cu soare</i>	17	<i>man with his face turned from an owl, on a sunny day</i>	17
<i>capătul firului. un poem pentru Constanța Buzea</i>	19	<i>the end of the line. a poem for Constanța Buzea</i>	19
<i>ajunge acest hatâr pentru diavol</i>	22	<i>the devil must settle for this whim alone</i>	22
<i>macul de iunie</i>	24	<i>june poppy</i>	24
<i>iapă roșie dobrogeană</i>	26	<i>Dobrujan red mare</i>	26
<i>într-un alt timp, într-o altă vârstă poetică</i>	28	<i>a different time, a different poetic age</i>	28
<i>despre arta poetică 1983</i>	33	<i>on the art of poetry in 1983</i>	33
<i>***</i>	35	<i>***</i>	35
<i>eu, Martha și Marcel</i>	37	<i>me, Martha, and Marcel</i>	37
<i>clarul polemic. persiflarea</i>	40	<i>the polemic obvious. the banter</i>	40
<i>pe măsură ce se însera</i>	42	<i>as it got darker</i>	42

<i>matroană cu pălmui</i>	44	<i>a matron who strikes</i>	44
<i>leagănul pisicii. o cantilenă</i>	47	<i>the cat's swing. a cantilena</i>	47
<i>cu trompetă veche la geam</i>	49	<i>with an old trumpet by the window</i>	49
<i>un sentiment verde iarna</i>	52	<i>a green feeling, one winter</i>	52
<i>dublu portret cu mustăți de motan faustic</i>	55	<i>double portrait, with whiskers of a Faustian cat</i>	55
<i>ceva mai real decât neantul</i>	59	<i>something more tangible than nothingness</i>	59
<i>luna într-un basm african</i>	61	<i>the moon in an African folktale</i>	61
<i>vin vechi (la păhăruțul înjurat)</i>	72	<i>old wine (the cursed small glass)</i>	72
<i>fumătorul</i>	76	<i>the smoker</i>	76
Interviu cu poetul Marian Drăghici	79	Interview with the poet Marian Drăghici	79

lumină, încet

e vremea un cristal să ai în minte,
o absență plină de lacrimi.
unica răsucire în somn –
a inimilor prea vioaie.

marea printre ramuri albăstrind arsura
unei voci din afara danturilor
și lumină, atât
cât ai aprinde un pai pe ape.

ba nu:
marea printre ramuri răzuind arsura
unei voci din afara danturilor
și lumină, atât
cât ai aprinde un pai pe ape
cu pașii tăi egali, Doamne.

light, easily

picture a crystal,
an absence full of tears.
the only twist in the sleep
of over lively hearts.

the sea between the branches, turning to blue
the harshness of a disembodied voice
and just enough light
to ignite a straw on the seas.

no:
the sea between the branches, scraping the harshness of a
disembodied voice,
and light, that's it
just enough light to ignite a straw, on the seas
with your even steps, God.

încet,
vino către mine
cu setea dublei șenile
seara la bufet.

căci păhăruțul n-a existat.

slowly,
come towards me
with the thirst of tracks bearing down
in the evening, towards a cafeteria.

for the small glass never existed.

o bufniță de zece tone

*n-au întâlnit armonia. tunetul armoniei prea tari,
asta da,
lanțuri-lanțuri într-o casă departe,
chiar zăpada subțire a îmbrățișării din moarte.*

*n-au întâlnit armonia. tunetul picurând
otrava armoniei prea tari
cu un scurt zureit
sub o rază târzie.
și dulăii: dulăi –
doar urechi sub o rază târzie.
și din nou un foarte scurt zureit lanțuri-lanțuri.*

*n-am întâlnit armonia nici eu.
am întâlnit – ca să vezi ! –
seara la masă între ai mei*

a ten-ton owl

they haven't found harmony. but they did find the thunder
of too much harmony,
endless chains of it in a remote house,
even the thin snow of death's embrace.

they haven't found harmony. the thunder,
dripping the poison of excessive harmony
with a short jingle
under a late evening beam.
and the dogs: the dogs –
all ears under a late beam of light.
just a short jingle, clank-clank.

I haven't found harmony myself.
I've found –just imagine!–
at dinner, with my family

arborele fix al muțeniei.
și vertebrele clewetind – și ai mei –
acel ram înflorind în șira spinării mele,
acel ram de vârf,
acel ram.

și pe ram o bufniță de zece tone.
(îmi apăru clar destinul)

the fixed tree of silence.
and the vertebrae chattering
–and my family–
that branch, blooming in my spine,
that branch at the top, that branch.

and on the branch a ten-ton owl.
(I saw my destiny, clearly)

păhăruțul

*Unul singur a băut cu paharul,
noi toți bem cu păhăruțul.
(dintr-un poem nescris)*

între timp păhăruțul
avu gustul unui fruct oglindit.
mușc din carnea lui cu prudență:
înăuntru
e viermele.

înăuntru, adânc
este un plâns de copil care cere întruna afară –
să vadă soarele până la ziuă
să sune moartea din trâmbiță, din ceva
și sunetul acela să persite-n păhăruț

the small glass

Just one of us drank from a full glass,
all of us drink from a small one.
(as yet unwritten poem)

meanwhile the small glass
had the taste of a mirrored fruit.
I shyly bite its flesh:
inside,
there's the worm.

inside, deep down
there's a child's cry that
keeps asking to get out – to see the sun until dawn
and to announce death with its trumpet or something.
and that sound lingers in the small glass

ca un sărut pe piatră
continuu ramificat
în carnații,
în creier.

înăuntru adânc, adânc
însă foarte aproape

sub steaua dublă râsul broaștei în ape.

like a kiss on a stone
continuously
branching
deep into the brain.

inside, deep down,
but extremely close

under the double star, the laugh of a frog on the seas.

am plecat, era timpul inconsistență tunătoare

I left, it was a time of thunderous immateriality

am plecat, era timpul
inconsistență tunătoare
până și ușilor
trântite cândva în urma mea
le-am cerut iertare,
până și clopoțelului
de la intrare

I left, it was a time
of thunderous immateriality
I asked for forgiveness even
of the doors I had once slammed
behind me,
I even asked it
of the doorbell.

era într-adevăr timpul –
o zi-nsorită,
oarecare
cu flori de stepă pe masă.

it was time, indeed-
a sunny, ordinary
day
with wild flowers on the table.

un fel de căință mă încearcă acum
(nu regretul)
o căință melodioasă, îmbietoare

I feel a kind of repentance
(not regret)
a melodic, alluring repentance

Translation
Café

September 2017

cum ai vedea când focuri dau pe mare
un ins mergând în stepă
să râdă singur
să culeagă flori de stepă.

as if you saw, when the sea catches fire
an individual walking through the steppes
laughing all alone
picking wild flowers.

poemul sfielii

de unde va sări iepurele acestui poem?
câmpul e gol ca în palmă
ploile încă nu au căzut
nu se vede nicăieri vreun tufiş, fie şi des-
frunzit.
omul e gol,
cineva
(abia)
l-a zărit.

pune-ţi pe umeri o haină şi haide
vino la toamnă să strângem via/
viaţa pe deal.

acolo ne trage pe noi tare aţa
(fie, cea a limbii s-a rupt).

the poem of shyness

where would the rabbit of this poem come from?
the plain is as empty as the palm of your hand
the rainy season has not yet begun
there are no bushes anywhere around,
not even leafless.
the man is naked,
someone has
(just)
seen him.

put a coat on your shoulders and when the autumn sets in,
come and help me pick the grapes/
life on the hill.

that is where our funny takes us
(the funny of our tongues is shattered).

nimic sentimental, existența continuă
totuși doamna aceea, nu știu cum îi ziceai
este întotdeauna singură?

m-aș duce uneori pe la dânsa, mai ales iarna
dar este într-adevăr singură?
cred că tot mai greu îi vine
să-și împletească fără nimeni, albe, cosițele.

ale naibii cosițe, ascund ele ceva. iepurele acestui poem?
umbra-iepurelui? știi, planta aceea ca un brăduț
verde-verde
da, da
planta aceea care nu-i bună la nimic
chiar dacă uneori, copil
am adus-o în casă.

nothing sentimental, the ongoing existence
yet that lady, what did you call her,
is she always alone?

I'd visit her sometimes, especially during winter
but is she really alone?
I believe it's getting harder and harder for her
to braid her gray tresses, with no one to help her.

damn tresses, they must be hiding something.
the rabbit of this poem? the rabbit's shadow?
you know, that plant like a fir tree, bright green
yes, yes,
precisely that useless plant
even if, as a child,
I would sometimes
bring it in the house.

fiindcă era verde.

și răcoroasă.

și ascundea ceva.

because it was green

and refreshing.

and it was hiding something.

Translation
Café

September 2017

om cu fața întoarsă din bufniță în zi cu soare

man with his face turned from an owl, on a sunny day

lui Virgil Mazilescu

stau vodcile în tine claie ca păpădiile între războaie
dar vino,
am mâncat zăpadă am râs mult
cu soarele prin geamuri sparte,
mâna care scrie acum
se va destinde, se va des-
cărna în moarte.

mielul paște iarba, iarba
clopoțelul său mai sună ce sună.

ba nu:
mielul paște iarba, iarba
umil, acesta e cuvântul,
clopoțelul său mai sună ce sună.

to Virgil Mazilescu

the vodkas are piled up inside you
like dandelions between wars
but come,
I ate some snow, I laughed a lot
with the sun through the broken windows,
the hand that is writing now will loosen,
it will become fleshless through death.

the lamb is grazing the grass,
the grass, its bell still clinks.

no:
the lamb is grazing the grass, the grass
meekly,
this is the word,

Translation
Café

September 2017

dar tu,
om cu fața întoarsă din bufniță în zi cu soare
pentru somnul de veci
ai aprins distrat
lampa?

its bell still clinks.
but you,
man with a face turned from an owl
on a sunny day, for your eternal rest,
did you absent-mindedly
light the lamp?

capătul firului. un poem pentru Constanța Buzea

doamnă, poetul
iubind
ca floarea de parfumul său
se acoperi de ridicol? geniul inimii, da
vrea totul sau nimic. și cum totul aparține
lui Dumnezeu (sau neantului cum
vreți să-i spuneți)
poetul rămâne în cele din urmă cu buzele
umflate. cu nimic (exorcizarea biografiei din poem
mi-a răpit cei mai frumoși ani
și tot acolo am ajuns: la ceva
ce trebuie spus pe nerăsuflăte
ca rupt din viață). nimic, adică (cineva, tușind ușor
își drege glasul la capătul firului): bâțlanul purpuriu,
râsul broaștei în ape
violența fără limbaj

the end of the line. a poem for Constanța Buzea

madam, the poet in love,
did he bathe in ridicule
as a flower does
in its perfume?
because the genius of the heart did.
it wants everything or nothing. given that everything belongs to
God (or to nothingness, whatever you like to call it)
eventually, the poet is left to eat his heart out.
anything at all (banishing the biography from the poem has
taken away my best years, and now
I'm back where I started: where there's something you have to
say breathlessly, as if coming from life itself).
nothing, I mean (someone, coughing mildly
to clear his throat on the other end of the phone):
the purple heron, the frog's laugh on the waters,
the silent violence
the grass, grazed by the dogs in the mornings, at the sea,

iarba păscută de câini dimineața la mare
cele o mie de picioare ale păianjenului de apă
 strălucind în pahar la fiecare
până la acest imperativ de abis:
fii liniștită, toți vor ajunge acolo
 unde tu ai fost tot timpul
dintr-o gingășie care rodește
 forma goală, în mâini
 cu substanța, cu fructul
 vântului alb
 care
 a
 fost
 cândva
 negru.

suferința ce-i drept retează zilele
ca o drujbă îndrăcită

the water spider's thousand legs
glowing in everyone's glass
 until this final abyss:
don't worry, everyone gets there eventually
where you have always been,
 rising from a tenderness
that shapes the empty frame
 in your hands,
 with the essence,
with the white wind's fruit,
 that
 used
 to be
black.

suffering, indeed, chops down the days
like a devilish chainsaw
a clump of trees

un pâlă de copaci
în desimea pădurii
indiferent de anotimp,
până se arată în golul lor
un petic de zare –

să fie asta (te-ntrebi)
una din genele morții, transfigurată?

cineva, tușind ușor
își drege glasul
în camera alăturată.

in the middle of the thick forest
regardless of the season,
until, through the spaces
you can glimpse the horizon-

could that be (you wonder)
one of death's distorted genes?

Someone, coughing mildly,
is clearing his throat in the
adjoining room.

ajunge acest hatâr pentru diavol

măr despicat, iată-mi viața.
bisturiu în mâna chirurgului,
acea roșeață de zori de zi
a feței ei după dragoste
cum aş putea s-o uit?

astfel îmi fu dat,
să întâlnesc într-un septembrie oarecare
pricina morții mele
și să fiu liniștit cu ea ca plopul cu zbaterea
frunzei sale.

așa mi-am făcut datoria, am mers
până la capătul disperării fără să mă anunț
și-am văzut cât de neputincioasă, de inutilă
cade lumina unei minți poetice

the devil must settle for this whim alone

an apple cut in half, here's my life.
a scalpel in the surgeon's hand,
that morning blush
on her face, after making love,
how could I ever forget that?

so it was meant for me,
one september,
to meet the cause of my death, and to be at peace with it,
as is the poplar
with its trembling leaves.

so I fulfilled my duty, I went as far as despair can
without letting myself know,
and I saw how weak and
how useless is the light of a poetic mind,

pe un pat rece care a fost cândva cald.

that falls on an empty bed
that used to be warm.

mai explicit nu voi fi.
ajunge acest hatâr pentru diavol.

I will not say more.
the devil must settle for this whim alone.

Translation
Café

September 2017

macul de iunie

macul de iunie cunosc dragostea ei.
dragostea ei a trecut
ca macul de iunie.
dar în fiecare an
se
va
ivi
zâmbind
tăcut schelălăind a moarte
de-a lungul vieților noastre
acest
clopoțel
de
flăcări sparte.

surprinși

june poppy

the June poppy felt her love.
her love withered
like a June poppy.
but every year,
it will
rise again,
smiling,
silent, howling its death
throughout our lives,
this little bell
of
shredded
flames.

surprised to see it
for the first time,

la vederea lui
vom fi pentru o clipă,
din nou
de dragoste împurpurați
ca înotătoarele peștilor-scai
ca pata proaspătă de sânge a nimănui în tramvai
ca macul de iunie tăcut schelălăind a moarte
în diminețile de mai.

we will be again,
for a brief moment,
coloured by love
like the fin of a fish
like the fresh stain of nobody's blood
in a tramway
like the June poppy, silent, howling its death
on a morning in May.

iapă roșie dobrogeană

a spus nu
și-a plecat trântind ușa
scuturându-și pe scări coama
de iapă roșie
dobrogeană.

a spus nu patului
și
calcă
atât
de
ușor

de parcă a spus nu morții
de parcă moartea ar fi peste mare
și nu aici

Dobrujan red mare

she said no
and left, slamming the door,
shaking her mane
on the stairs
like a Dobrujan red mare.

she said no
to the bed
and
she treads
so
lightly

as if she had said no to death
as if death were across the sea
and not here

în camera asta de 3/4
cu flori de stepă pe masă

moartea
cu ochii săi violeți
lăsându-și pe umărul meu greutatea
de verde papagal bătrânicos
făcându-și pe umărul meu veacul și găinații
înainte de-a trece marea

dacă un verde papagal bătrânicos
cu ochii săi violeți
este
în
stare
să
treacă marea.

in this 3 by 4 room
with wild flowers on the table

death
with its purple eyes
leaning its old green parrot weight
on my shoulders,
resting there forever, with its droppings on my shoulders,
before crossing the sea.

that is, if an old green parrot
with
its purple eyes
could
cross
the sea.

într-un alt timp, într-o altă vârstă poetică

nu mai scrisesem nimic de mult timp.
toate astea erau scrise deja.
moartea ei după un deceniu de suferință.
nici fir de poezie în capul meu.
oarecum dus de pe lume fumez o țigară. atât.

suntem, în 5 noiembrie '93 înspre seară,
eu, mormântul proaspăt, crucea simplă de lemn.
pâlpâirea primelor lumânări.
o tufă la doi pași de mormânt.
gândul că la primăvară va avea flori de la această tufă.
până atunci, mizeriile iernii o, *brad frumos*, fulguiala din
martie.
aprind lumânări.
fumez o țigară. atât.

a different time, a different poetic age

I had not written in a long time.
everything had already been written.
her death, following a decade of suffering.
there is not even a single line of poetry inside my head.
rather estranged from this world, I'm smoking a cigarette. that's
it.

it's the 5th of November, 93', it's almost evening,
it's me, the freshly dug grave, the simple wooden cross.
the first candles start to flicker.
there's a bush, two feet away from the grave.
I'm thinking that by the next spring she'll have blossoms from
it. until then, the winter's trifles:
Oh, Christmas tree, the snow in March.
lighting the candles,
I'm smoking a cigarette. that's it.

ajuns acasă frânt, incapabil de altceva decât să dorm,
m-am întins în camera copiilor pe patul nedesfăcut.

și iată, s-a întâmplat să visez.

nu mai visasem nimic, de mult timp.

toate acestea erau visate, chiar fumate deja.

cum și sunt: visate, fumate.

ei bine, am visat – în somn instantaneu la ceas de seară –
un poem dumnezeiesc.

textul, scris pe aer, cu litere cursive aurii,

se derula țeapăn, lent, implacabil,

de sus în jos, dinspre cer spre pământ.

senzația că acest text îmi aparține de-acum

era pregnantă, copleșitoare, extatică.

la trezire, starea asta incomparabilă s-a *topit ca aburul*.

nici un vers în memorie, nici un cuvânt.

once I got home, incapable of anything else but sleeping,

I sat in the children's room, on the untouched bed.

and so, I happened to (have a) dream.

I hadn't had dreams for a long while.

all of them had already been dreamt, already worn-out.

because this is how these things are: dreamt-out, worn-out.

well, I dreamed – in my sleep, suddenly, on a late evening –
a heavenly poem.

the lines, written in the air, with italic, golden letters,

unfolded, stiffly, slowly,

relentlessly, from the sky, into the ground.

the feeling of owning this poem was vigorous,

overwhelming, ecstatic.

when I woke up,

ca în urma unei juisări
o sfârșeală în măruntaie *dureros de dulce*.
și fulgurața acelei imagini a textului derulându-se lent,
însăimântător de lent,
dinspre cer spre pământ.

trag din țigară. atât.

într-un alt timp, într-o altă vârstă poetică oho,
pe când trăiam în interiorul poeziei ca într-un halou
mistic

visam adesea poeme.
poeme extraordinare, dumnezeiești!

la trezire, imaginea lor mentală se risipea cu ultimele
rămășițe ale somnului.

lucrul la poem – țigara, cafeaua, pagina albă, goală –
se consuma prin încercări (tatonări) succesive

this feeling I had never felt before,
melted away, like vapour.
not even one line stuck in my memory, not a single word.
as if I had just come, a painfully sweet sensation,
like an orgasm.
and the flashes of that text's image,
slowly unwinding, terribly slowly,
from the sky, into the ground.

I take a drag from my cigarette. that's it.

in a different time, in a different poetic age,
oh, how long ago, when I lived inside poetry like in a
hidden halo, I would often dream about poems.
extraordinary, heavenly poems!

when I woke up, their projection
would fade away, along with the last crumbs of sleep.

de-a rescrie poemul visat, „ideal”.
o existență mai angajată, mai plină
nici tâmplarul nu are.
nici astronautul.
nici, pe timpuri, moașa comunală.

poemele din somn, a căror lectură o face spiritul
ca pe-o îmbăiere clandestină în lumina unei alte lumi,
sunt cele mai teribile, stranii, pur și simplu frumoase,
din câte mi-a fost dat să citesc.

pe lângă ele, acestea, scrise/rescrise, tipărite aici,
au neajunsurile (ca să nu spun defectele)
oamenilor în comparație cu presupusa, uluitoarea
perfectiune a zeilor.

bref: mormânt simplu de om, de femeie.
cruce simplă de lemn.

working on a poem – the cigarettes, coffee, a blank white page-
would come down to repeated attempts (“probes”) of re-
writing the poem I had dreamed about, the “chosen” one.
an engaged and dedicated existence, that you can’t find
anywhere else. neither in a carpenter, nor in an astronaut,
nor, like there used to be in the past,
in a midwife.

the poems I dream about, read only by my spirit,
as if they were an illicit bathing in the light of a different world,
are the worst, the strangest,
yet simply beautiful, of everything I’ve ever read.

compared to them, these ones, written/ rewritten,
the ones I published here,
have some weaknesses (I won’t say flaws), as people have,
compared to the alleged, amazing perfection of Gods.

to sum up: a man’s, a woman’s

o tufă de liliac la doi pași de mormânt.
în mormânt, sub pâlpâirea primelor lumânări
(înstelată de-acum?)
vocea cu care am scris, rescris
toate astea, în gând.

simple grave. a simple wooden cross.
a lilac bush, two feet away from the grave.
in the grave, under the flicker of the first candles
(now, it's under the stars' light)
there's the voice that wrote, rewrote
all of these, inside my head.

despre arta poetică 1983

lumina, cât ai aprinde
un pai pe ape

anume, să se vadă pășind
bâtlanul purpuriu
în raza demenței.

când am spus vorba asta
spărgeam nuca în dinți.

și ea zâmbind din fereastră
în absența mâinilor
după ce i-au smuls
inima verde,
părul.

on the art of poetry in 1983

light, just enough to ignite
a straw on the seas

so that you could see
the scarlet heron
walking on the rays of insanity.

when I said that,
I was cracking a nut with my teeth.

and she,
smiling from the window
in the absence of hands
after they ripped her green heart out,
her hair.

astfel, copăcel-copăcel
am iubit-o ca barbarul care-și strigă harul în zori
când minuscula sa lume interioară
explodează în mii de sori.
și ea zâmbind din fereastră
după ce i-au smuls
mâinile,
inima,
părul.

thus, falteringly
I loved her like the savage
who brags about his gift, at dawn
when his tiny inner world
explodes in a thousand suns.
and she, smiling from the window
after they ripped out
her hands,
her heart,
her hair.

o, ce poem minunat își ia zborul
peste case, peste grădini
în timp ce scriu poemul acesta cu o frunză de fier
la o masă verde de fier.
fără iubire sunt numai bun
să crească din mine absența
un arbore fastuos
mlădiu
până la cer.

- ca din inima morților?
- ca din inima morților! acolo sus
pe ramul de vârf te legeni tu goală
în brațe cu oul primordial proaspăt scăpat
din pasărea lui Char, spirituală.

oh, a great poem takes off
over houses and gardens,
while I'm writing this poem
with an iron leaf, at an iron table.
with no love inside me,
I'm perfect for this absence to grow out of me
into a magnificent lithe tree
rising softly
up to the sky.

- like from dead people's heart?
- like from dead people's heart! up there,
on the highest branch, you're swinging,
naked,
holding in your arms the ancient egg
that Char's spiritual bird dropped.

zece ani într-o clipă ce vânt te-a dus
pentru totdeauna de pe pământ
este prea greu de spus?

lasă, te lasă
ramură pe marea joasă
în lume începe culesul, pescuirea miraculoasă
a unei frunze de fier
cu năvodul de fier
la o masă verde de fier.

ten years in a second have passed.
is it too hard to say what took you
from this world, so fast?

lower yourself
a branch over the hallow sea
it's harvesting season, fishing,
sublime, of an iron leaf
with an iron trawl,
at a green iron table.

eu, Martha și Marcel

cineva să-mi arate în fiecare zi iată fraza
cu care trebuie să începi astăzi
pentru a ajunge departe.

o frază puternică, luminoasă
în stare a mântui (justifica)
oricâte obscurități ar conține
în urmă textul.

ceva în genul acesta:
m-am ridicat în sfârșit, am dat colțul
și deodată îmi apăru în față
verticală
marea.

„ai bătut la toate ușile care nu dau nicăieri

me, Martha, and Marcel

someone should tell me everyday: if you start
with this sentence,
you will get a lot done.

a powerful, bright sentence,
that would be able to account for (justify)
the countless ambiguities that the text
might comprise.

something like the following:
I finally got up, went round the corner,
and suddenly the vertical sea
appeared
in front of me.

“you knocked on every door that led to nowhere,

și de singura prin care poți intra
și pe care ai căutat-o în zadar o sută de ani întruna
te lovești fără să știi și ea se deschide”
(*Le Temps Retrouvé*, tom I)

Martha: oh, dar desigur!
și eu aveam să pierd devreme ce ora înainta.

așadar m-am ridicat decis, am dat colțul străzii
numai din câțiva pași
și deodată îmi apărui în față
marea. înțelegeți? nu o parte din mare,
nu un golful ăsta oarecare cu vreo splendidă plajă,
ci marea stând în picioare
verticală și amenințătoare.

eram, existam eu și marea
măsurându-ne din priviri

and yet, you carelessly stumbled upon that very one
that you've been searching for one hundred years, to no end,
and it opens.”
(*Le Temps Retrouvé*, tom I)

Martha: well, of course!
and I was to lose, as the clock went forward.

so I got up, determined, I went just a few steps
round the corner,
and suddenly I saw
the sea. do you get it? not a part of the sea,
not some cove with a splendid beach,
but the very sea, standing up,
vertical and threatening.

I was there, we existed, me and the sea
examining each other

(Marcel: mă interesează deosebit de mult
cum îmbătrânesc chipurile)
într-o singurătate din ce în ce mai stranie și apăsătoare,
așa că am intrat în ea îmbrăcat, am parcurs-o
până a doua zi către seară
când ajunsesem pe malul dimpotrivă
unde iată stau și aștept (hallali hallali:
arie de corn de vânătoare
de obicei vestește că cerbul este încolțit)
așezat pe o bancă la trei-patru pași de colțul
unei străzi al cărei nume îmi scapă hallali hallali.

Martha: în timp ce el mă reținea privindu-mă
cu ochii lui mari și triști.

Marcel: maintenant que vous savez le chemin
j'espère que vous reviendrez
(numai să nu-mi luați în seamă chipul
căci par mort).

(Marcel: I have a particular interest in the way
faces grow old)
in a loneliness that grows stranger and gloomier,
so I went into the sea with my clothes on,
I walked through it until the next day, at evening,
when I had reached the opposite shore,
where I sit and wait (hallali hallali:
the call of a hunting horn
that usually announces that the stag has been surrounded)
sitting on a bench, three, four feet away from the corner
of a street whose name I can't remember right now, hallali
hallali.

Martha: while he held me there, watching me
with those big, sad eyes.

Marcel: maintenant que vous savez le chemin
j'espère que vous reviendrez
(just don't mind my face, because I look like a dead man).

clarul polemic. persiflarea

*amintirii unei după-amiezi de iarnă
cu Mircea Ciobanu*

poetul ca albina înmărmurită,
aşa ai spus. raza mereu pe cale
până la ziuă aprinse
zidul de ceară al muncii sale.

şi încă: toţi adormiseră, ploua
păhăruţul era plin pe masă
şi câinele tot mai lătra
la străina din casă.

au de florile mărunţii îngerul său a strigat
în clarul acela polemic,
în liniştea cea mai aleasă:

the polemic obvious. the banter

*to the memory of one winter afternoon,
with Mircea Ciobanu*

the poet is like an astounded bee,
that's what you said. the ray, always present,
right until dawn, lit
the waxen wall of its work.

and yet: they had all fallen asleep, it was raining,
the small glass was full, on the table,
and the dog still barked at
the stranger in the house.

did the angel cry for nothing
in that polemic obvious,
in the most considerate silence:

*poetul ca albina înmărmurită
raza mereu pe cale
până la ziuă aprinse
zidul de ceară al muncii sale?*

*"the poet, like an astounded bee,
like the ray, always present,
right until dawn, lit
the waxen wall of its work?"*

Translation
Café

September 2017

pe măsură ce se însera

pe măsură ce se însera
am privit pagina albă, goală
cu disperare crescândă:
pe un câmp luminos luminos
oare ultimii funigei întunecară
harul meu poetic sau
albul dinților tăi femeie
răsăriteană? de departe cred că aveam
o uimire-a figurii de bătrân ce nu-și mai poate duce
biserica rămășiței
de la masa de scris pân' la marginea patului,
de la marginea patului pân' la masa de scris

și lin începe să plângă -
și plângi și plângi -
pe treptele acelei biserici

as it got darker

as it got darker,
I stared at the white, blank page
with growing despair:
on a bright, bright plain
did the last gossamers
obscure my poetic gift or the whiteness
of your teeth, you Eastern lady?
observed from a distance, I think I looked
puzzled, like an old man's face, when he can no longer carry
the church of his ruins
from the writing table to the end of the bed,
from the end of the bed to the writing table

and softly, he starts crying-
and you cry and cry-
on the stairs of that church

a rămășiței
cu albul ochilor întorși mult în timpul din urmă
unde iar se văzu

tânăr și liber
într-un fel, între toate
cel mai mult iubind în înserare
aerul înserării beat de idealitate.

of your ruins
with the whiteness of eyes turned back in time
where he saw himself

young and free again,
in a way, loving the most,
as it got darker,
the air of the night, drunk with idealism.

matroană cu pălmui

poate că vorbind
prea de timpuriu despre moarte
morții nici nu-i pasă,
dar
am provocat viața,
am ațâțat-o

și ea mă avu în felul ei focos de
matroană cu pălmui
care m-au făcut
să mă bâlbâi
și să roșesc:

să mă bâlbâi
și să roșesc.

a matron who strikes

perhaps speaking
too early of death,
death doesn't even care,
but,
I challenged life,
I stirred it.

and she had me in her fiery way
like a matron who strikes you,
and makes you
stammer
and blush:

and stammer
and blush.

n-aş avea nimic împotriva
să mă bâlbâi, da
să roşesc, da
mai ales acum că e iarnă
şi din criză de foc
am ajuns să dorm în acelaşi pat
cu eul meu
lângă eul meu

cu eul meu mistic
lângă batracianul ateu.

destul confort ca să despice în patru
- o, lemn de foc lăuntric
o, rece lemn de foc -

firul celor spuse de un nebun de suferinţă
de un kafka agonic

I would not object to
stammering, but I would to blushing,
particularly now that it's winter
and from lack
of firewood
I ended up sleeping in the same bed
with my ego
beside my ego.

with my mysterious ego
beside the atheist frog.

enough comfort to pay attention
- oh, inner firewood
- oh, cold firewood-

to what someone maddened with grief had said,
an agonizing kafka,

doctorului ce refuza să-i dea morfină:
„ucideți-mă sau sunteți un criminal!”

to the doctor that refused to give him morphine:
“kill me, or you are a murderer!”

Translation
Café

September 2017

leagănul pisicii. o cantilenă

ficelor Ana Maria și Anca
seara de la o vreme
când întunericul se lasă
conviețuiesc liniștit
în absența ta, cu imaginea ta
evanescentă dar luminoasă.

(gol,
de bună seamă,
al pisicii leagăn de scamă
scârțâie-n casă:
nu-ți fie teamă)

nimic nu ne lipsește, nimic
nu se mai poate întâmpla
moartea nu ne-a despărțit nici uitarea –

the cat's swing. a cantilena

to my daughters Ana Maria and Anca
lately, in the evening,
when darkness sets in,
I peacefully coexist
in your absence, with your image
evanescent, yet bright.

(empty,
look and see,
the cat's fluffy cradle
is creaking in the house
don't be scared.)

there's nothing more to wish for,
nothing could happen now
death hasn't divided our longing-

pari cu atât mai frumoasă.

doar marea și
instinctul de-a ne strânge în brațe
ne mai tulbură uneori
când cade înserarea
când întunericul se lasă
dar brusc se face dimineață
și dispari în lumina din zori.

(galeș,
la o adică,
al pisicii leagăn de sticlă
sare în țandări:
nu-ți fie frică)

you seem even more beautiful.

just the sea and
the desire to hold each other
disturbs us, now and then
when night sets in,
when darkness howls
yet suddenly, morning sets in
and you vanish, as in a dream.

(sleepy,
the cat's glass cradle
turns into shattered leaves
be at peace.)

cu trompetă veche la geam

cu trompetă veche la geam
cu bătaii în uşă
cu gesturi
care de mult şi-au halit graţia

la sunetul acestui
(mai puţin) delicat
instrument al melancoliei
nu inima, ci mâinile au îmbătrânit
până la a deveni
într-un timp
monstruoase,
de nerecunoscut.

şi tot ce-au mângâiat prin ani
(unicul lor cules)

with an old trumpet by the window

with an old trumpet by the window
with knocks on the door
with gestures
that stopped being elegant a long time ago.

hearing this (less)
delicate instrument
of melancholy
it is not the heart, but the hands
that have grown old
until they have become
monstrous,
beyond recognition.

and everything they have caressed throughout the years
(their sole purpose)

până și sorii imaginari din râsul femeii negre
până și musca verde solzoasă însingurată în casă
până și ramul de vârf foșnind discret în mine
când asud la trompetă

*lasă/te lasă
ramură pe marea joasă*

vor pâlpâi se vor stinge:
sorii imaginari
musca verde
ramul foșnind discret din mine
în râsul femeii negre.

apoi moartea
dar până la moarte demența
dar până la demență iubirea
încălțărilor pline de praf

even the imaginary suns in the black woman's laugh
even the green-scaled fly, flying alone inside the house,
even the branch, silently rustling inside me
when I sweat at my trumpet.

*lean, lean
little branch, over the stream*

they will flicker, and fade away:
the imaginary suns,
the green fly,
the branch, silently rustling inside me,
into the black woman's laugh.

and then death.
but before death, insanity
but before insanity, love
the love of the dusty boots

care m-au condus într-o seară
la ușa ta.

cu așa încălțări
cu așa mâini
monstruoase,
de nerecunoscut
la trompeta asta am cântat
doar eu și morții:

*lasă/ te lasă
ramură pe marea joasă
dacă vrei bine
dacă nu nu.*

that once led me
to your doorway.

with such boots
and such
hands, monstrous
beyond recognition,
I played this trumpet,
just me and the dead:

lean/lean
little branch over the stream
if you want, you will,
if not, do not lean.

un sentiment verde iarna

nu că poetul este un eutih al gratuității
un ofician al ei.
nu că el spune
o pasăre neagră cântă în ceruri
iubirea mea.
nu că el crede ce spune.

dar pe o străduță cu gropi trece omul
cu pași mari ca împins
de-un resort
de-o furtună
ce-a izbucnit departe pe-un câmp gol.

o,
câmpule de departe
câmpule gol

a green feeling, one winter

it's not that the poet were an Eutychus of gratuitousness
one of its representatives.
it's not that he said
that a black bird is singing my love
in the sky.
it's not that he believes everything he says.

but the man walks
on a small street, filled with potholes,
with large steps, driven by some energy,
by a storm
that broke far, far away, on an empty plain.

oh,
you, far, far away plain,
empty plain

omul e o colivie prin care crește-un ram
bătut de vânt sub lună
stă pasărea din om pe-un ram bătut de vânt
dând din aripa întruna
săraca pasăre singură acolo sub lună.

cât privește poetul
după o noapte albă el scrie:
ceea ce persistă
este un sentiment verde iarna –
sentimentul de iarnă. și:
sunt fericit, Dumnezeu mi-a dat de lucru.
Dumnezeu, nu omul.

el scrie și chiar crede ce scrie
colivia rămâne goală pe pământ
rămâne ramul bătut de vânt

man is a cage where branches grow, one by one,
wind-blown under the moonlight.
the bird sits on a wind-blown branch
still flapping its wing
poor bird, all alone, under the moonlight.

as for the poet
after a sleepless night, he writes:
what lingers
is a green feeling, one winter-
the feeling of winter. and:
I'm happy, God gave me something to do.
God, not man.

he writes, and even believes what he writes
the cage will remain empty on earth,
the branch keeps winding

rămâne noaptea cu lună
și pasărea aceea dând din aripi întruna
acolo sus.

the moon keeps shining
and that bird, keeps flapping its wings,
up there.

Translation
Café

September 2017

dublu portret cu mustăți de motan faustic

*adesea un necunoscut îmi apăru
în gesturile mele,
în cuvintele mele.*

*un meridional rămuros băutor de soare negru
și zvârlind la ocazii în numele meu
bănuții unor idei ce-mi erau de pe-acum
tot atât de improprii
ca epiderma ori culoarea ochilor.*

*pescuitor în ape tulburi
(ai acelor bănuți?)
îmi amenința existența
prin aceea că deținea la perfecție
arta dedublării
a empatiei*

double portrait, with whiskers of a Faustian cat

*a stranger would often appear
in my gestures,
in my words.*

*a branchy meridional that drinks black sun
and sometimes throws, on my behalf,
the small coins of some ideas
that felt so unfit,
like my epidermis, or the colour of my eyes.*

*fishing in murky waters
(perhaps, of those small coins?)
he threatened my existence
because he mastered, thoroughly,
the art of duality,
of empathy*

*și-ar fi putut trece la nesfârșit
drept eu în lumea neatentă.*

*stâlp de familie bau-
bau tatăl-mama a doi copii/ două fete
spălător concentrat de rufe
de vase
de scări interioare, în melc*

*client al calvarului pieței (a fost odată!)
la cozi interminabile precum
coada șarpelui cu penaj
roșu-roșu interminabil*

*bucătar la guri mici care-au cântat o, brad frumos
o, ce veste minunată dar și
olé olé ceaușescu nu mai e
etc. etc.*

*and the careless world,
could have mistaken him for I.*

*head of the family, bogeyman,
both father and mother of two children/ two girls,
clothes washer,
dish washer,
spiral staircase washer,*

*a customer at the horrible market (once upon a time!)
standing in an endless line,
that resembled a snake's endless tail,
with crimson feathers.*

*cook for the little mouths that sang "oh, christmas tree!", "oh, holy
night", and
"hurray, hurray, Ceaușescu
went away" etc. etc.*

altfel:

*un ins necunoscut
un băutor
cu mustăți de motan faustic
seara pe lângă foc
scrutând lumea printr-un pahar
mai aruncând un lemn pe foc
mai bând o dușcă*

*licheaua nu se sfii să-mi propună
așa scrutând lumea prin păhăruț
mai aruncând un lemn mai bând
să cheltuim după bunu-i plac
anii cei mai frumoși anii păhăruțului
când iubirea e una cu sunetul cu dansul
picioarelor de porumbel
pe un acoperiș de tablă*

ca apoi să trecem marea împreună beți-morți

on the other side:

*an unknown individual
a drunk
with whiskers of a Faustian cat
at night, by the fire
scanning the world through a glass,
throwing more wood into the fire,
taking another swig.*

*the darn thing wasn't ashamed to suggest,
as he was scanning the world through the small glass,
throwing woods from time to time,
taking more swigs,
spending, as he pleased, our best years, the years of the small glass,
when love is nothing but music,
nothing but the dance of a
dove's feet,
on a tin roof.*

*ca pe un lest să mă depună
pe o insulă necunoscută
pe un pământ nou
singur mai singur
ca un scuipat de drac cum zice exilatul
să mă trezesc deodată acolo
în revărsat de zori
în ciripit de păsărele

singur absolut singur
cu Dumnezeu și un scuipat de drac
volatilizându-se în soare cu păhăruț cu tot
și roza mentală în păhăruț
și mâna mea pe păhăruț
ciocnindu-l prin aer
cu exilații și cu morții.*

*so that afterwards, we could cross the sea together,
hammered,
to leave me there, as if I were ballast,
on a strange island,
on a virgin land
lonely, lonelier
than the devil's spit, as the exiled would say,
to wake up there,
suddenly, at dawn,
among the chirping birds
lonely, lonelier,
with nobody but God, and the devil's spit,
fading away in the sun, along with the small glass,
with the spiritual rose inside the small glass,
my hand on the small glass,
clinking it through the air
with the exiled and the dead.*

ceva mai real decât neantul

poate că totuși există
ceva mai real decât neantul domnule Beckett
iubirea unei femei ce nu mai este
(moartea nu ne-a despărțit
nici uitarea)
și de care deodată ți se face dor
la modul că
ai pleca de pe pământ

ai pleca de pe pământ
dar încă nu e timpul.

destul să spui
poate-n curând am să-ți văd fața iubit
cum de-atâtea ori am privit moartea în față
sau mă rog, din profil

something more tangible than nothingness

perhaps there is
something more tangible than nothingness, mister Beckett
the love of a woman who's gone
(neither death couldn't part us,
nor oblivion)
and whom you miss sometimes,
in such a way
that you would leave this world

you would leave this world,
but that time has not come yet.

you just have to say the words.
maybe I'll see your face soon, my darling
because I've looked death in its face countless times,
or whatever, it was a sideways glance,

în zilele cu dum-dum ale revoltei
flanând pe străzi
în speranța că am să te regăsesc
da am să te regăsesc
undeva departe în seara de după moarte
lângă un foc mic de vreascuri, lângă izvor

absolut ferită de oameni
absolut ferită de fiare
numai cu licărul stelelor deasupra și în mișcări
cu grația goliciunii originare.

in the tum-tum days of rebellion,
wandering the streets,
hoping that I would find you, yes find you
somewhere far away, on the night following your death,
standing in front of a small brushwood fire,
by the spring,

away from people,
away from beasts,
with nothing but the stars above your head,
and you, you would be moving
with the grace of the original nakedness.

luna într-un basm african

...

„așa cum eu mor
și murind trăiesc
la fel și voi veți muri
și murind o să trăiți.”
luna într-un basm african.
eu moțăind în laț ceresc.

mai departe scrie-n carte
până și delicatețea
a condus uneori
omul la disperare la moarte.

poate presimțind că sfârșitul
oricât de departe
e-aproape

the moon in an African folktale

...

“as I die
and dying live,
so you shall die
and dying live.”
the moon in an African folktale.
me, taking a nap in a celestial noose.

as the old story goes
even kindness
has sometimes led
a man to despair, to death.

perhaps, sensing that the end
is so close,
and yet so far,

urmat de ceva
urmat de nimic
urmat de râsul broaștei în ape (?)

cum scăpasem din brațe
ca înecatul lentila
ideală
un pai o pană
o oarecare frumusețe
desigur pământeasă

după anouk
cea dulce cum e spirtu-n rană
în absența ei de bursieră pariziană
așa tânjeam de auster
ca bufnița la zoo pe corn de rinocer
ca un cuțit scăpat în cer
în apa de izvor

followed by something,
followed by nothing,
followed by the frog's laugh on the seas (?)

as I had dropped from my arms,
the ideal eyeglass,
a straw,
a feather,
an ordinary beauty
earthly, absolute

not as beautiful as Anouk
the one sweet as salt on one's wound
when that Parisian student wasn't near
I longed for her, so austere,
like an owl at the zoo, sitting on a rhino's horn
like a knife dropped through the horizon
into the heavenly water

cu pietricele, a dumnezeirii.

honni soit qui mal y pense

mai departe scrie-n carte
până și delicatețea
a condus uneori
omul la disperare la moarte.

o coadă de mătură
simplă suprauscată
de-ar fi
fost iubită
cu-atâta patimă & duioșie
brusc (deci deodată)
s-ar fi preschimbat în
femeie până de cocor păpădie

of a pebbled spring,

honni soit qui mal y pense

as the old story goes
even kindness
has sometimes led
a man to despair, to death.

if a broomstick,
simple and dry like a chopstick,
had been loved
so passionately and tenderly,
all of a sudden (so suddenly),
it would have turned
into a woman,
as smooth as a dandelion's feather could be.

cu femeia aş lumina noap-
tea pământul cuvântul deznodământul
cu pana aş scrie
cât despre pădărie o ia vântul

dar am iubit o femeie
şi asta spune totul
n-a dat soarelui
vieţii din mine
mai mulţi muguri
decât o coadă de mătură

tocmai lucram la
arta mea căzută-n dizgraţie
ca atâtea în acest secol
al prăbuşirilor
insidioase
când gata zise

with that woman I'd light the earth, at night,
the ending of that word I'd write,
using just the feather;
and the dandelion
would be taken away by the wind, out of sight.

but I have loved a woman,
and that says it all
the life inside me
hasn't bloomed into more sprouts
than a broomstick's.

I was just working
at my art, fallen into disgrace,
like so many have, in these days
of insidious downfall,
when that woman
(as smooth as a dandelion's feather) said:

femeia pana de cocor păpădia

that's it.

se ridică și porni prin
fereastra deschisă, dusă de vânt
deși vântul nu bătea deloc
cu un surâs adresat
timpului ce o să vină
deși timpul nu vine defel
ci fiecare merge la el, cu darul.

she got up and started walking
out of the open window, carried by the wind
although there was no wind.
she had a grin, prepared
for the time to come,
although, usually, time doesn't come,
but rather everyone visits it, with a gift.
people, inside their houses, are having dinner.

lumea în case la cină.
râsete – ale cui?
cineva sparse pe
trepte de ciment paharul.

laughs- whose laughs?
someone broke the glass
on the concrete stairs.

mai departe scrie-n carte
până și delicatețea
a condus uneori
omul la disperare la moarte.

as the old story goes
even kindness
has sometimes led
a man to despair, to death.

împotiva iernii înaintez acum
pe cât posibil ca un
sunet sub apă.

împotriva iernii înaintez acum
pe cât posibil ca un
culegător de crenguțe
pe malul mării absolut gol.

pești ce-au colindat cândva lumea
ca muzicanți de petrecere
parcă mai ieri îmi cântau
sub norul de purpură
gata să scapere
vine moarte și n-ai
nici o iubire
ca să te apere.

acesta e primul cântec

I move forward against the winter,
as much as I can,
like an underwater sound.

I move forward against the winter
as much as I can,
like a man who picks up branches
on the deserted shore.

the fish that once wandered through the world
like musicians
sang to me, as if it were yesterday,
under the purple cloud
ready to sparkle,
death will come,
and you have no love
to protect you.

this is the first song

pentru anouk.
care anouk? anouk fata
căreia-i albise părul
încă demult în zorii cunoaşterii
când splendoarea de cleştar a eului
ademenea albina morţii
fără ca aceasta să-ntâlnească
după zile şi nopţi de zbor inter-
stiţial
numai bineînţeles pereţii inimii
numai pereţii inimii

şi inima bătea fără să-i pese
cum îşi bate acela
aceea peste fese
ca lucrătoarea cărnii
într-însa să se-ndese

I wrote for Anouk.
Anouk, who? Anouk, the girl
whose hair had turned gray
long, long ago, at the dawn of knowledge,
when the ego's ivory magnificence
would lure death's bee,
after having met,
after endless
interstitial flights,
nothing but the heart's walls,
nothing but the heart's walls.

and the heart beat carelessly,
as one guy beat a woman's flesh
so as that flesh manger would
stuff that flesh
inside

astfel și vocea umană
a ta anouk
ca să comunice ca să placă
poetul haț! o coboară
din creier în albina morții
din albina morții
într-o artă săracă.

mai departe scrie-n carte
până și delicatețea
a condus uneori
omul la disperare la moarte.

ca niște lacăte la guri
sparte de vânturi
la propriile noastre guri
sparte de vânturi
ne-am dus traiul aspru

likewise, your human voice,
Anouk,
trying to communicate, to please,
the poet: snatch! (yoink!) he takes it down
from the brain, into the bee's death
from the bee's death
into low art.

as the old story goes
even kindness
has sometimes led
a man to despair, to death.

like a mouth's lock,
broken by the wind
while covering our own mouths
broken by the wind,
we lived our harsh lives

de ultimi evrei sefarzi
în această parte a lumii.
clinchetul a mii de chei
ruginește-n buzunare
în propriile noastre buzunare
(peste noapte ruina
sinagogii dispare –
parking pe locul ei).

într-o cameră iarna
într-o zi oarecare
îi citeam aceste versuri
iubitei cu o
emoție-n glas care acum îmi apare
penibilă nejustificată
(ultimii evrei sefarzi
emigraseră de mult pe bani grei).

like the last Sephardic Jews
on this side of the world.
the click of thousands of keys
is rusting in your pockets
in our own pockets
(overnight, the synagogue's ruins
disappear-
a parking lot on its spot).

in a room, on an ordinary
winter day,
I read these lines
to my darling lover,
with a thrill in my voice,
that I now find lame, unreasonable
(the last Sephardic Jews
had emigrated long ago).

mai departe
screie-n carte
șapte voci
în șapte camere
în șapte clădiri
în șapte orașe
din șapte lumi
paralele

rugându-se la unison
vocile ecoul vocilor
atunci când doarme
sau abia clipește
redușă la imobilitate
redușă la tăcere
singură absolut singură
în șapte camere deodată
în șapte orașe

as the old story goes
seven voices
in seven rooms
in seven buildings
in seven cities
from seven
parallel
worlds

praying simultaneously,
the voices, the voices' echo
when it sleeps
or it barely blinks,
without moving,
without speaking,
lonely, absolutely lonely,
in seven rooms at once
in seven cities

din șapte lumi

from seven worlds

ca gâza înșurubată în metafizica statică
a chihlimbarului
a cărnii vii deja moarte

like the fly, caught in the static metaphysics
of the amber,
of the already dead flesh.

după o lungă
și grea suferință
vino în somn cu o pernă pe față
ești îngerul
ești de bună seamă sfârșitul
oricât de departe aproape
urmat de ceva
urmat de nimic
urmat de râsul broaștei în ape ?

after a prolonged
and severe pain,
come, while I sleep, with a pillow on my face,
you're the angel
you're the end
so far, and yet so close,
followed by something,
followed by nothing,
followed by the frog's laugh, on the seas?

vin vechi (la păhăruțul înjurat)

în camera mea de
bărbat singur de luna până
sâmbăta cu păhăruț gol pe masă
flori de stepă în cană
mari afișe pe pereți după
The Taming of the Shrew
Measure /Measure dar și
Uriășii munților de Pirandello etc.
într-o bună zi decis la o ruptură cu trecutul
(mult după plecarea ei) am programat
o curățenie la sânge/s-arunc
tot ce-i aparținuse
mici atenții flori
presate în cărți colecția de șervețele din anii
copilăriei (mi-a părut rău)
un profil foto color

old wine (the cursed small glass)

in my room, the room of a
lonely man, from Monday to Saturday,
with the empty, small glass on the table,
with wild flowers in a mug,
big posters on the walls, with
The Taming of the Shrew,
Measure/Measure, and
The Mountain Giants, by Pirandello, etc.
one day, determined to get away from the past
(long after she had left) I decided to give
the room a thorough cleaning/ to throw away
everything that belonged to her
small gifts, flowers pressed
in books, my childhood napkin collection
(I felt sorry for that one)
a photo album,

globuri lumânări beteală pentru
pomul nostru de iarnă

și mai ales firele bucla
din părul ei roșu netăiat
mai greu / când cădea pe gura mea
ca aurul unui mare împărat

am început cu nervi cu draci cu flacăra
să mătur să scutur să arunc pe fereastră (de la mine
încolo
e pădurea, pustiul, cântă buha în crengi) mari bucăți de
trecut,
când dracu m-a pus (nici nervii nici flacăra)
să desfac la-ntâmplare un răvaș
cu textul acesta: *iubitule, ultimul
tău sărut încă nu mi s-a uscat pe buze și-ți scriu
fiindcă mi s-a făcut dor de tine.*
Pe pereți *The Taming of the Shrew*

ornaments, candles,
tinsel for our Christmas tree

and especially her lock of red,
uncut hair,
heavier/ when it fell over my mouth
like the gold of a great emperor.

Feeling nothing but anger, and rage, and wrath,
I started to sweep, to dust, to throw away out the window
(outside my house, there's only the forest,
the wilderness, the bushes)
large pieces of the past,
when, I don't know who the hell made me
(it was not the anger, nor the wrath)
open a letter that said: "my darling,
I can still feel your kiss on my lips,
and I'm writing you this because I miss you".

Measure/Measure

Uriășii munților

se holbau la mine cum stăteam
în mijlocul camerei prostit
cu mătura într-o mână
cu răvașul în cealaltă
în fața ferestrei deschise la etajul unu doar la etajul unu

chiar atunci bufnița a cântat
păhăruțul s-a clătinat (pfui!

a câta oară

securistu m-a-njurat)

și-am avut un sentiment straniu pustiitor

cred că pielea-

găinii ca Laurence Olivier în *Rebecca* (dacă vă amintiți...)

dacă vă amintiți spuneți și dumneavoastră ce

curățenie la sânge a mai fost aceea

on the walls, *The Taming of the Shrew*,

Measure/ Measure,

The Mountain Giants,

were staring at how I sat in the middle of the room,

dumbfounded,

broomstick in one hand,

letter in the other,

in front of the open window on the first floor,

only on the first,

just then, the owl sang

the small glass shook (phew!

I can't remember how many times in a row

the secret police officer cursed me)

and I had a strange, devastating feeling,

just like goose bumps, like Laurence Olivier in *Rebecca*

(if you still remember...)

Translation
Café

September 2017

cu păhăruțul înjurat flori de stepă pe masă
și toată oroarea (după ce plecă femeia)
dând pe-afară din casă dar neclintindu-se un milimetru

oricum / om cald născut iarna
sunt o fereastră închisă prin care cineva aruncă
nu știu cum mari zdrențe din trecut
suflul morții mă va deschide.

if you still remember,
recall what a thorough cleaning
that was, with the cursed small glass,
and wild flowers on the table,
and all the horror (after your woman's leaving)
pushing out yet never budging.

anyway / a warm personality,
born during winter
I'm a closed window through which someone, somehow,
throws away many rags of the past,
death's breath shall open me.

fumătorul

o casă pustie iarna.
o casă pustie indiferent de anotimp
pe malul fluviului,
o hardughie în fond
în care un bărbat singur
stă și fumează până noaptea târziu
privind pe fereastră în gol
așezându-se și ridicându-se de la masa de scris
nemulțumit fără să cunoască măcar motivul
nemulțumirii sale. poezia? viața?
acest tărâm glorificat
de venirea barbarilor? înveselindu-ne

cu barbarii am stat la masă
cu barbarii am băut vin
în cărțile barbarilor am căutat calea, adevărul și viața

the smoker

a deserted house, one winter
a deserted house, regardless of the season,
on the river's bank,
in other words, a shack,
where a lonely man
smokes until late in the evening
staring vacantly out the window
sitting and getting up from the writing table
dissatisfied, without knowing the reason of his
dissatisfaction. poetry? life?
that land, glorified
by the barbarian settlers? feasting

with the barbarians, we sat at the same table,
we drank wine with the barbarians
we searched for the right path in their books,

în casele barbarilor unde e zeu
însuși batracianul ateu
femeile noastre nascură în orăcăitul general
famelici bebeluși de barbari.

oamenii ăștia care erau totuși o soluție (după kavalis)
gata, rămân la noi definitiv.
toți până la unul
vom deveni de bună seamă barbari
toți până la unul tu eu
vom orăcăi în țara
batracianului ateu.

la venirea sa Domnul
va găsi aici, dacă va mai găsi,
o casă pustie iarna
o casă pustie indiferent de anotimp
pe malul bălții
o hardughie în fond

we searched for the truth, for life itself,
in the barbarians' houses,
where the atheist frog itself is god, our wives gave birth to
emaciated barbarian children, amid the general croaking of
frogs.

these people, who were a solution (according to Kavafis)
are going to stay here, forever.
each and every one of us will eventually
become a barbarian,
you will, I will,
we will be croaking in the country
of the atheist frog.

when God returns to Earth
he'll find here, that is, if it is still here,
a deserted house, one winter
a deserted house, regardless of the season,
on the river's shore,
in other words, a shack,

în care un bărbat singur
stă și fumează până noaptea târziu
privind pe fereastră în gol –

și de jur-împrejur
sub luna târâș însângerată
un popor de barbari cerându-i capul orăcând
orăcând
orăcând
orăcând
orăcând
orăcând

în timp ce el își aprinde țigara
iar și iar își aprinde țigara
privind pe fereastră în gol
așezându-se și ridicându-se de la masa de scris
nemulțumit fără să recunoască motivul
nemulțumirii sale.

where a lonely man
smokes until late in the evening
staring vacantly out the window-

and all around him,
under the crawling bloody moon,
barbarian people, asking for his head, croaking
croaking
croaking
croaking
croaking
croaking

while he lights his cigarette,
lights it again and again,
staring vacantly out the window
sitting and getting up from the writing table,
dissatisfied, without knowing the reason of his
dissatisfaction.

Interviu cu poetul Marian Drăghici

În primul rând, cum v-ați apucat de scris poezie?

Am răspuns unei provocări, unui imbold nu știu de unde venit. Eram copil pe atunci, un copil căruia nu i se născuse încă mama. Mama mea, poezia...

Majoritatea poeziilor dumneavoastră sunt de fapt arte poetice, care reunesc sacrul și profanul, obișnuitul și extraordinarul. Cum credeți că sunt percepute poeziile dumneavoastră din acest punct de vedere?

Criticii au comentat aceasta ca fiind o dominantă a scrisului meu. Restul, Dumnezeu cu mila.

Vă identificați cu poezia pe care o scrieți?

Nu pot altfel. Sunt melcul casei mele, Poezia. Scriu încet.

Interview with the poet Marian Drăghici

First of all, why did you begin to write poetry?

I listened to an impulse; to a drive...I do not know where it came from. I was a child back then, a child whose mother had not been born at that time. My mother, poetry...

Most of your poems are in fact poetic arts that combine the sacred and the profane, the ordinary and the extraordinary. How do you think that people interpret your poems from this point of view?

Critics have often said that this is the idiosyncrasy of my poems. As for the rest of my readers, I have no idea.

Do you identify yourself with the poems you are writing?

It could not be otherwise. I am like a snail, always living inside my own shell – poetry. Also, it takes me a lot of time to write.

Spuneți că trăiți în interiorul poeziei ca într-un halou mistic. Vedeți poeziile dumneavoastră ca fiind mistice, ezoterice?

Nu există poezii, există poezia, cu sau fără majusculă. Starea poetică se reproduce scriptic sub formă de poeme. Nu văd poezia mea ca mistică, o percep ca autentică, una cu mine, și-atât.

Cărui tip de public vă adresați?

Cititorului de poezie bună. I se spune, spre cinstea lui, inițiat. Prietenul meu Răzvan Voncu, critic literar de renume și oenolog cu carte, i-ar spune că n-are brânza aceea, a degustătorilor: *connaissanceur*!

Poeziile dumneavoastră se dedublează în mod constant, îmbinând sacrul cu profanul. Cum credeți că sunt privite de cititorii mai conservatori?

Fac ele asta, sunt cameleonice? Ce nerușinate, nu m-am gândit. Conservatorii, dragii de ei, sunt în politică și la bucătărie. Știu sigur, fiind unul dintre ei, în materie de vin

In some of your poems you say that you live inside poetry like in a hidden halo. Do you think that your poems are mystical, esoteric?

There are no such things as poems. There is only poetry, with or without capitals. The poetic condition reproduces itself through writing, in the final form of a poem. I do not think that my poetry is mystical; I think it is genuine; it is a part of me, nothing more.

Who is the reader that you are writing for?

I write for the reader who enjoys a good poem. He is proudly called an initiated. My friend Răzvan Voncu, a well-known literary critic and experienced oenologist, would call him, as they do in their group of wine tasters: a *connaissanceur*!

Your poems are constantly splitting themselves, combining the sacred and the profane. How do you think that the conservative readers see that?

Are they really doing that, like a chameleon? Cheeky poems, I have not thought about this. Conservative readers, poor dears. They are in politics even in the kitchen. I know for

vechi, spre exemplu. Sau de mămliguță cu brânză. Pentru literatură contează cititorul bun, inițiat. Dacă poezia este ce trebuie, cititorul bun, inițiat, o va degusta mai devreme sau mai târziu. Dacă nu, se-ntoarce la mămliguța lui cu brânză, ca mine acum.

Considerați că poeziile dumneavoastră vă reflectă relația pe care o aveți cu Dumnezeu?

Poezia, da, face asta tot timpul, cu tot poetul. Nimeni și nimic nu-i scapă. Fără glumă. Poemele te dau de gol, că ai sau nu respectiva relație, atâta cât (nu) e; cititorul inițiat nu pierde din vedere asta, altfel decade din calitatea lui de *connaissanceur* – îi lipsește etajul metafizic, vasăzică e-n dosul gol în fața poemului, rușine mai mare nici că se poate, clar ca bună ziua! Puțini recunosc asta. Puțini, dar buni...

Considerați ca poeziile dumneavoastră pot semnifica ceva

sure because I am one of them when it comes to old wine, for instance. Or macaroni and cheese (N.B: Actually, the poet says polenta and cheese, a traditional Romanian dish). The experienced, the initiated reader is all that matters to literature. If the poetry is right, the right reader will taste it sooner or later. If it is not, he will go back to his macaroni and cheese, like I am about to do right now.

Do you think that your poems reflect the relationship you have with God?

Yes, poetry does that all the time, with each and every poet. No one can escape it. I'm serious. Your poems "betray" you, whether you have that relationship or not. The initiated reader does not overlook this, for he would lose his privileged *connaissanceur* status – he would show that he lacks the metaphysical "coating"; in other words, the poem stares at him and he has no clothes on; there's no bigger shame than that, as simple as that. There are few people who would pay attention to that. Just a few, but the best of them all.

Do you think that your poems could have as many meanings

Translation
Café

September 2017

diferit pentru fiecare cititor în parte sau au un sens prestabilit pe care doriți să îl redați?

Orice poem zdravăn la cap are atâtea înțelesuri câți cititori avizați are. Mai mult sau mai puțin. Numai să fie zdravăn la cap.

„Lumină, încet” este un volum universal, filozofic aș putea spune, și totuși nu se pot desprinde din el “vociferări teoretice”. A fost influențat stilul dumneavoastră de un filozof anume?

Da, de Brâncuși. Și de Eminescu – vezi mai jos. Ești ceea ce citești. Am fost influențat de tot ce am citit/trăit până la un moment dat. Dar și de tot ce nu am citit. În aceeași măsură, dacă nu cumva și mai și.

Cum credeți că a evoluat stilul dumneavoastră?

Cum se face o sabie japoneză, așa și poemul. E lesne de aflat. Imposibil de practicat.

as there are readers or is there a predetermined meaning that you would like to convey?

Any sane poem has as many meaning as there are readers. More or less. But only if it is sane.

„Light, easily’ is an universal volume, philosophical I would say, and yet there are no overt literary theories. Has your style been influenced by a particular philosopher?

Yes, it has, by Brâncuși; and by Eminescu – see below. You are what you read. I have been influenced by everything I have ever read/ experienced. But I have also been influenced by everything I have not read. To the same extent, maybe even more.

Do you think that your style has changed, evolved? If so, how exactly?

A poem is like making a Japanesse sword. It is easy to find out how to do it, but it is impossible to handle it.

Dacă ați reveni acum asupra primei poezii pe care ați scris-o, credeți că ați modifica-o?

Scrisul în poezie, cel puțin pentru mine, este o rescriere continuă. Cum a spus Eminescu, săracu', referindu-se la volumul său, apărut așa cum a apărut: "Erau atâtea de îndreptat..."

Vorbim mereu despre evoluția poeziei și a literaturii în general. Ce părere aveți despre evoluția cititorilor din acest punct de vedere? Putem vorbi despre o evoluție a gusturilor literare?

Mai degrabă involuție, dacă e să luăm în seamă moda zis minimalistă. Trecătoare, sau nu – imposibil de prezis. La situația școlii de azi, a fi optimist este să n-ai niciun haz.

Comparând perioada aceasta cu cea a comunismului, considerați că poezia a evoluat ca sens sau a fost mai degrabă o mare explozie de forme fără fond?

Explozie, da. O dată libertatea de exprimare câștigată, discursul poetic s-a relaxat pentru cei dornici de a-și pune

If you had to go back to the first poem you have ever written, do you think you would change it?

Writing poetry is, at least as I am concerned, an ongoing re-writing. Like Eminescu said, poor him, talking about his volume that was published without having been revised: "There were so many things to fix..."

We keep talking about the evolution of poetry, of literature in general. What do you think about the evolution of the readers from this point of view? Could we talk about the evolution of literary taste?

I think we would better talk about the involution of the literary taste, if we are to consider the so-called "minimalist" trend. Temporary or not- impossible to foresee. Giving the situation we have in today's schools, you would have to lack all sense of humor in order to be optimistic.

Comparing these days with the communist era, do you think that the meaning conveyed through poetry has evolved or it was rather an explosion of meaningless forms of literature?

An explosion, indeed. Once we have won our freedom of speech, the poetic discourse "loosened" for the ones who were

repede numele pe o carte. Impostorii, veleitarii. E plin de ei. Poeții adevărați lucrează și-n somn, nu se smintesc, indiferent de timp și mode.

Există o tendință de a glorifica tot ceea ce este vechi, consacrat. Considerați că dacă ați fi scris în altă epocă, ați fi fost înțeleș/ primit altfel?

Nu chiar totul, cred în discernământul critic. Altfel, sigur că da.

În aceeași idee, credeți că dacă Eminescu ar fi scris aceleași poezii în zilele noastre, ar fi fost la fel de apreciat?

E o problemă complicată. După logica bunului simț, dacă trăia în altă epocă, Eminescu ar fi fost altul, nu ar fi scris aceleași poeme. Bunăoară, în zilele noastre, în loc de *Luceafărul* ar fi scris *Lunetistul*. Desigur, la fel de genial ca *Luceafărul*.

eager to have their signature on the cover of a book. The impostors, "the quacks". They are everywhere. Real poets write even when they are sleeping, they do not cease their work, regardless of time and trends.

There is a tendency to put everything that is ancient, classic, on a pedestal. Do you think that if you had written in a different era, people would have seen your work differently?

People do not praise absolutely everything that is ancient; I believe in critical judgement. As for the second part, yes, of course.

Keeping the same idea in mind, do you think that if Eminescu had written his poems in our days, he would be appreciated as much as he is now?

That is a complicated issue. If he had lived in a different era, Eminescu would have been a different person, he would not have written the same poems. Mind you, in our days, instead of *The Evening Star* he would have written *The Sniper* (N.B: a poem written by Marian Drăghici). Of course, as brilliant as *The Evening Star*.

Citiți literatură contemporană? Care este scriitorul dumneavoastră preferat?

Citesc, n-am încotro. Pe Herta Müller o simt cel mai aproape. Mai nostim e să vă spun, chiar neîntrebat, ce cărți aș fi vrut eu să scriu, dacă mi s-ar fi dat să le scriu: din literatura lumii, *Don Quijote*; din a noastră, *Jurnalul fericirii*. Nostim, nu?

Aveți o poezie preferată dintre cele pe care le-ați scris?

Dacă dumneavoastră mi-ați spune una, aceea ar fi preferata mea. Dar îmi spuneți?

Când știți că o poezie este completă, că este acel "poem dumnezeiesc" pe care îl căutați?

Tocmai, că nu știu. Dar, să zicem, când poemul e tot atât de dezarmat ca o sabie japoneză la capătul zilei odihnindu-se în

Do you read contemporary literature? Who is your favourite writer?

I do read; I have to. I feel closest to Herta Müller. I will tell you, even though you have not asked me that, what books I would have written if I had had the chance: choosing from universal literature: *Don Quijote*; from our literature (N.B.: Romanian literature): *The Happiness Diary* (N.B.: Written by Nicolae Steinhardt, a Romanian writer and Orthodox hermit who was persecuted and imprisoned during the Romanian Communist Regime). Isn't it funny?

Can you pick a favourite poem out of everything you have ever written?

If you could recite me one poem, that would be my favourite. But would you do that?

How can you tell when a poem is complete? That it is indeed that "heavenly poem" that you have been searching for?

It is exactly the other way 'round: I do not know. But let's say that a poem is complete when it is as disarming as a

mâna unui samurai – acesta, ce palpitant!, rănit mortal – și afară, gata, odată cu omul apune soarele, ziua e pe sfârșite.

Japanese sword, “resting” in the hand of a deadly-wounded samurai, at the end of a fight – oh, how exciting! And outside, that’s it, the sun goes down along with the man, the day is almost over.

Atunci când citiți o poezie a altcuiva, vi se întâmplă să o vedeți într-o altă variantă, să vă doriți să o modificați?

When you read someone else’s poem, do you happen to see it in a different form? Do you feel the need to change it?

Nu sunt atât de presumțios. Nu poți rescrie cu îndreptățire decât poemele proprii, ale celorlalți sunt inviolabile, bune sau mai puțin bune, sau geniale, așa cum sunt.

No, I am not that presumptuous. You are entitled to change and re-write your own poems. Those poems written by others are untouchable, be them good or not so good, or even brilliant.

Se mai citește poezie în zilele noastre?

Are people still reading poetry, nowadays?

Se citește. Întrebarea e dacă nu cumva se scrie mai mult decât se citește. Nu poezie. Texte delirice.

Yes, they are. The real question is whether people write more than they read. I do not mean poetry. Texts. “Delyric” poems (N.B.: The original version is a pun between lyrics and delirium, hence the “delyric” poems).

Dacă ați putea să faceți o nouă alegere în ceea ce privește cariera, credeți că ați alege tot poezia?

If you could choose a different path in your career, which one would you choose? Would it be poetry, again?

Translation
Café

September 2017

Odată ales, poetul nu mai are de ales. Nu e ca la casa de căsătorii.

Aveți vreun regret legat de profesia dumneavoastră?

Da, că nu am murit tânăr. Și că, pe cale de consecință, trebuie să dau interviuri. (Aiurea, mi-a făcut plăcere!)

Care ar fi sfatul dumneavoastră pentru un scriitor la început de drum?

Să nu-și piardă sufletul scriind; viața da, treacă-meargă; dar sufletul, ba!

Once chosen, the poet has no other choice. This is not like getting married.

Do you have any regrets regarding your career?

Yes, one regret: that I did not die when I was younger. And therefore I have to have interviews (Nonsense, I love it!)

What piece of advice do you have for someone who is at the beginning of his writing career?

I would say: do not ever lose your soul through writing; you could waste your life, that's not an issue; but the soul...that's a totally different thing.

